

Határtalanul 2026 – Barangolás Erdélyben és Székelyföldön

Április végén a Határtalanul program keretében Erdélyben járt a Vecsési Halmi Telepi Általános Iskola hetedik évfolyama. 41 diákunknak és 5 kísérő pedagógusunknak nyílt lehetősége megismerni Erdély néhány nevezetes városát és bebarangolni Székelyföld páratlan természeti kincseit.

Hétfőn kora reggel indultunk el a vecsési iskolától az 5 napos kirándulásra, amelynek első úti célja Nagyvárád volt. Megnéztük a Nagyváradi Római Katolikus székesegyházat, majd Szent László király hermáját, amely tulajdonképp egy fej-ereklyetartó és a király koponyájának egy részét tartalmazza. Ezután egy nagy sétát tettünk a városban, ahol gyönyörű szecessziós házakat láttunk. Közben Ady Endre nyomába is eredtünk: megtekintettük a szobrát a Fő utcában, láttuk azt az épületet, ahol megismerkedett Lédával, majd kirándulásunk egy későbbi pontján, Csucsán Csinszkával közös otthonukat is láttuk, miközben az idegenvezetőnk nagyon izgalmasan mesélt Adyról és műzsáiról.

Az Erdély kapujának is nevezett Királyhágón tett rövid pihenőnk után, Bánffyhunyard felé vettük az irányt. A településre megérkezve utunkat jobbról és balról is nagyon díszes építmények, cigánypaloták díszítették. Bánffyhunyardon megtekintettük még Kalotaszeg tájegység legnagyobb református templomát. A templom mennyezetet gyönyörű volt: festett fakazetták díszítették szebbnél-szebb mintákkal. Innen Tordára vettük az irányt, ahol az első szállásunkat foglalhattuk el.

A második napon a korai kelés és a reggeli után útnak indultunk. Első megállónk a már messziről is csodálatos Tordai-hasadék volt. Odaérve egy rövid sétát tettünk, ami egy függőhídhoz és egy barlanghoz vezetett. A bátrabbak be is másztak a barlangba.

A második megállónk Kolozsvárra vezetett, ahol először megnéztük Mátyás király híres szobrát, majd a szülőházát is, amiben ma egyetem működik. Az idegenvezetőnk sok érdekességet mesélt nekünk Bocskai Istvánról annak szülőházánál, majd Márton Áron hősiességéről a Szent Mihály-templom bejáratánál.

A napunk harmadik megállója Marosvásárhelyen volt, ahol megnéztük a Rózsák terét, és egy ortodox templomot is. Utána ellátogattunk a Kultúrpalotába, ahol megnéztük a festészeti kiállítást és a Tükröstermet is, ami az épület egyik legdíszesebb része. Hírnevét a terem két végén elhelyezett hatalmas velencei tükröknek, valamint a magyar mondavilágot megörökítő színes üvegablakoknak köszönhet.

Második szálláshelyünk Székelyszentléleken volt, amely egy körülbelül 700 fő lakta kis falu. Itt a Becsali panzióban étkeztünk, ahol nagy szeretettel fogadtak bennünket. Ennek bizonyítéka, hogy amikor a hosszú nap után megérkeztünk hozzájuk, a kemencéből éppen akkor kivett, friss, ropogós kenyérrel vártak minket, és rögtön készíthettünk magunknak zsíros kenyeret lilahagymával.

A harmadik napon a reggeli után ellátogattunk a székelyszentléleki általános iskolába, majd utána Farkaslakára indultunk, ahol Tamási Áron székely író sírját és szülőházát látogattuk meg.

Ez a ház egy több, mint 150 éves épület, amely az író és családja személyes tárgyain keresztül mutatja be életét.

A következő megállónk Szováta volt, ahol megnéztük a Medve-tavat, elsétáltunk a sósziklákig, sőt a bátrabbak meg is mászták azokat. A látnivalók után a szabadidőben helyi kürtöskalácsot ettünk és sétáltunk egy nagyot. Szováta után az utolsó megállónk Korondon volt, ahol a parajdi sókitermelésről és a sóból készült termékekről beszélgettünk egy helyi termelővel, aki azt is megmutatta, hogyan készít a sótömbökből apró szemű sót.

A negyedik nap reggelét a Bucsin-tetőn kezdtük, ahol fenyőfákkal szegélyezett réten sétáltunk, és még egy kőborkutyát is megetettünk. Gyergyószárhegyen megnéztük a Lázár-kastélyt, amely egyike a legjobb reneszánszkori erdélyi épületeknek, és ahol Bethlen Gábor gyermekeskedett.

Utunkat a Békás-szoros felé vettük, amely talán az egész kirándulás legemlékezetesebb pontja volt.

Egy erdőben sétáltunk, ahol a patak felett egy függőhíd vezetett át a túlpartra. Ezen átkelve pihentünk egy nagyot a sziklákon ülve, majd az idegenvezetőnk segítségével egy másik, kalandosabb útvonalon indultunk vissza a túlpartra.

A Gyilkos-tó különlegessége, hogy a tóból fák állnak ki, amelyet egy helyi pásztorlányról szóló legendával magyaráznak a környékeliek. Itt tettünk egy rövidebb sétát, és többen itt is ettünk kürtőskalácsot vagy valamilyen más erdélyi finomságot.

A visszafelé vezető úton a szemfülesebbek láthattak a busz ablakából az út mellett 4 medvebocsot is.

Az utolsó megállónk ezen a napon Orbán Balázs székelő író sírjánál volt, amit meg is koszorúztunk. Az emlékműhöz csodálatos székelőkapuk alatt vezetett fel az út.

Az utolsó nap reggelén Petőfi Sándor nyomába eredtünk. Megálltunk először annál az épületnél, ahol Petőfi az utolsó éjszakáját töltötte. Ezután Fehéregyházára utaztunk, amelynek közelében zajlott 1849. július 31-én az úgynevezett segesvári csata, ahol Petőfi eltűnt. Itt megkoszorúztuk a Petőfi-emlékművet, amiről azt tartják, hogy ott látták őt utoljára élve.

A következő állomás Segesváron volt, ahol a főtéren sétálgattunk, miközben megnéztük Drakula szülőházát, és kipróbáltuk a diáklépcsőt is, amit még az 1600-as években építettek. Eredetileg sokkal több lépcsőfokból állt, de nekünk már csak 175 fokot kellett megmászunk, hogy feljussunk a Várhegyre.

Az utolsó megállónk Erdélyben Gyulafehérváron volt, ahol egy rövid pihenő után megnéztük a Gyulafehérvári Érseki Székesegyházat, valamint sétáltunk egy kicsit a környékén. Eközben az idegenvezetőnk nagyon sok érdekes dolgot mesélt.

Fáradtan, de az erdélyi emberek vendégszeretetét megtapasztalva, rengeteg élménnyel gazdagodva tértünk haza. A számtalan látnivaló mellett hihetetlen mennyiségű tudást, történetet is kaptunk az idegenvezetőnkől. Valamennyien gazdagabbak lettünk a nemzeti összetartozás élményével.

Köszönjük a Monori Tankerületi Központnak a szervezésben nyújtott segítséget és Vecsés Város Önkormányzatának a támogatást.

Kalapos-Mikó Noémi, Szakál Szabina Leila